

Sygn. akt II AKa 230/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 grudnia 2020 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Rafał Kaniok (spr.)

Sędziowie: SA – Piotr Schab

SR (del.) – Dariusz Drajewicz

Protokolant: – Tomasz Bilewski

przy udziale Prokuratora Jacka Pergałowskiego

po rozpoznaniu w dniu 16 grudnia 2020 r.

sprawy

1) *T. R. (1), syna R. i A. z d. W., urodz. (...) w R.*

oskarżonego o czyny z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k.

2) *B. Ś. (1), syna B. i I. z d. B., urodz. (...) w T.*

oskarżonego o czyny z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k.

na skutek apelacji, wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 10 lutego 2020 r. sygn. akt XII K 172/19

1) *zmienia zaskarżony wyrok w części w ten sposób, że orzeczoną w pkt 1 wyroku karę pozbawienia wolności obniża wobec oskarżonego T. R. (1) do 1 (jednego) roku, zaś wobec oskarżonego B. Ś. (1) do 9 (dziewięciu) miesięcy;*

1) *na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonych wobec oskarżonych T. R. (1) i B. Ś. (1) kar pozbawienia wolności zalicza okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 11 maja 2019 r. do dnia 11 grudnia 2019 r.;*

2) *w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;*

3) *zasądza od oskarżonych T. R. (1) i B. Ś. (1) na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze, w tym kwoty po 180 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem opłaty za obie instancje.*

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 230/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1) <i>CZĘŚĆ WSTĘPNA</i>		

1.1 *Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji*

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 10 lutego 2010 r.
sygn. akt XII K 172/19

1.2 *Podmiot wnoszący apelację*

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca oskarżonego T. R. (1), obrońca oskarżonego B. Ś. (1)

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. *Granice zaskarżenia*

1.3.1. *Kierunek i zakres zaskarżenia*

# na korzyść # na niekorzyść	# w całości, co do oskarżonego B. Ś. (1)	
# w części, co do oskarżonego T. R. (1)	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<i>1.3.2. Podniesione zarzuty</i>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania	

	albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2) Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

<u>2.1.1. Fakty uznane za udowodnione</u>				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	
<u>2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</u>				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	

2.2. Ocena dowodów

<u>2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</u>		
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu.

<u>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</u>		
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu.

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1)	<u>Apelacja obrońcy B. Ś. (1):</u>	# zasadny
2)	I. obraży przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na treść	# częściowo zasadny
3)	zapadłego w sprawie wyroku, a mianowicie:	# niezasadny
4)		# zasadny
5)	art. 7 k.p.k. oraz 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez	# częściowo zasadny
6)	brak wszechstronnego rozważenia przez Sąd I Instancji zebranego w	# niezasadny
7)	sprawie materiału dowodowego oraz poprzez zachodzące sprzeczności	# zasadny
8)	między istotnymi ustaleniami poczynionymi przez Sąd I Instancji	# częściowo zasadny
9)	a treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, polegające na całkowicie dowolnym oraz bezpodstawnym przypisaniu przez	# niezasadny

Sąd I Instancji oskarżonemu B. Ś. (1) winy oraz sprawstwa w zakresie czynu zabronionego stanowiącego przestępstwo stypizowane w art. 191 § 1 k.k. w zb. z art. 193 k.k. zw. z art. 11 § 2 k.k., w szczególności na skutek:

- błędnej konstatacji Sądu I instancji co do wyjaśnień złożonych przez samego oskarżonego B. Ś. (1) oraz współoskarżonego T. R. (1), albowiem Sąd meriti przyjął, iż fakt nieprzyznania się przez oskarżonego do popełnienia przypisanego mu czynu zabronionego jest po prostu przyjętą przez niego linią obrony, zaś złożone przez oskarżonego wyjaśnienia nie wytrzymują konfrontacji z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w niniejszej sprawie – podczas, gdy żaden z przeprowadzonych na kanwie niniejszej sprawy dowodów nie wskazuje chociażby w sposób pośredni na możliwość popełnienia przypisanego oskarżonemu czynu zabronionego, gdyż to zeznania złożone przez pokrzywdzonych są depozycjami wzajemnie się wykluczającymi oraz niewytrzymującymi konfrontacji z wyjaśnieniami oskarżonego, jak również współoskarżonego T. R. (1), zaś ich wnikliwa analiza winna skutkować obdarzeniem walorem wiarygodności jedynie wyjaśnień oskarżonych;

- błędnej oceny wyjaśnień złożonych przez oskarżonego T. R. (1), który to konsekwentnie przez cały czas trwania postępowania przygotowawczego oraz jurysdykcyjnego negował, ażeby wtargnął bezprawnie do lokalu mieszkalnego zajmowanego przez pokrzywdzonych; groził im; nagabywał ich przemocą do udostępnienia mu telefonów

stanowiących własność pokrzywdzonych; był stroną inicjującą konflikt; był osobą, która jako pierwsza wyproceedowała uderzenia w kierunku pokrzywdzonych, zaś wyproceedował je jedynie w obronie własnej;

- błędnej oceny zeznań złożonych przez świadka w osobie J. G. (1) oraz świadka w osobie M. C. (1) poprzez przyznanie im przez Sąd I Instancji w pełni waloru wiarygodności, spójności oraz logiczności, jak również poprzez wyciągnięcie zbyt daleko idących wniosków z depozycji złożonych przez ww. świadków, bowiem

Sąd I instancji z góry doszedł do przekonania, że owi świadkowie będąc pokrzywdzonymi inkryminowanym zachowaniem współoskarżonych nie mogą konfabulować oraz w spójny i logiczny sposób opisali przebieg całego inkryminowanego zdarzenia — w sytuacji, gdy depozycje te nie wytrzymują konfrontacji z pozostałymi dowodami zgromadzonymi w niniejszej sprawie, w szczególności z wyjaśnieniami oskarżonych, którzy to w sposób spontaniczny, bez ustalania wspólnej linii obrony, miarodajnie opisali przebieg całego poddanego pod osąd Sądu zdarzenia;

co w konsekwencji skutkowało, w oparciu o treść art. 438 pkt 3 k.p.k. błędem Sądu I Instancji w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę zapadłego w sprawie wyroku, mającym wpływ na jego treść, a polegającym na bezpodstawnym uznaniu przez tenże Sąd, że w realiach niniejszej sprawy, oskarżony B. Ś. (1) swoim zachowaniem wypełnił ustawowe znamiona przestępstwa

stypizowanego w art. 191 § 1 k.k. w zb. z art. 193 k.k. zw. z art. 11 § 2 k.k. –w sytuacji, gdy prawidłowo poczynione w niniejszej sprawie przez Sąd I Instancji ustalenia faktyczne, winny skutkować przyjęciem przez tenże Sąd, iż oskarżony B. Ś. (1) swoim zachowaniem nie dopuścił się popełnienia przypisanego mu występku, zaś jego zachowanie stanowiło jedynie reakcję obronną na wcześniejsze zachowanie ze strony pokrzywdzonych:

II. rażącej niewspółmierności wymierzonej oskarżonemu B. Ś. (1) kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, tj. wymierzenie oskarżonemu przez Sąd I Instancji kary pozbawienia wolności nadmiernie surowej, a w konsekwencji nieadekwatnej także do stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonego występku oraz do stopnia jego winy.

Apelacja obrońcy T. R. (1):

- rażącej niewspółmierności kary w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz w stosunku do okoliczności o charakterze podmiotowym dot. oskarżonego wyrażoną przez wymierzenie oskarżonemu T. R. (1) za przypisane mu przestępstwo z art. 191 § 1 kk 193 kk w zw. z art. 11 § 2 kk. rażąco surowej kary dwóch lat pozbawieni wolności, a więc w granicach górnego zagrożenia karą pozbawienia wolności ustawowego zagrożenia za takie przestępstwo, podczas gdy oskarżony T. R. (1) nie był dotąd nigdy karany za przestępstwo, a tak ukształtowana kara zawiera jedynie element odpłaty z pominięciem celów prewencji szczególnej i nie uwzględnia dostatecznie

	<p>interesów pokrzywdzonych, którzy uzyskaliby dodatkową gwarancję zabezpieczenia wykonania środka karnego w postaci nawiązki przy orzeczeniu kary łagodniejszej z dobrodziejstwem warunkowego zawieszenia jej wykonania, zważywszy treść art. 75 § 2 k.k. przy niedostatecznym uwzględnieniu okoliczności o charakterze łagodzącym.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.</p>		
<p>1) Podniesiony w apelacji obrońcy oskarżonego B. Ś. (1) zarzut obrazy przepisów postępowania tj. art. 7, 5 § 2 i 410 k.p.k., który miałby w ocenie skarżącego skutkować błędnym ustaleniem faktycznym polegającym na uznaniu, iż oskarżony wypełnił swoim działaniem znamiona przestępstwa z art. 191 § 1 k.k. w zb. z art. 193 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. jest w całej rozciągłości bezzasadny.</p> <p>1) Zauważyć na wstępie należy, że powyższy zarzut pomimo, iż jest pozornie obszerny, w rzeczywistości zawiera jedynie ogólne sformułowania, w niewielkim stopniu odnoszące się do realiów niniejszej sprawy, zaś argumentacja przytoczona w tym zakresie w uzasadnieniu apelacji ogranicza się w istocie wyłącznie do powtórzenia treści tegoż zarzutu.</p> <p>Zatem jedynie ogólnie można się odnieść do zarysowanych w ramach tegoż zarzutu kwestii poprzez wskazanie, że (wbrew sugestiom skarżącego) Sąd I instancji wszechstronnie rozważył zebrany materiał dowodowy, uwzględniając w sposób prawidłowy zasady określone w art. 7 k.p.k., 5 § 2 k.p.k. i 410 k.p.k. i nie popadając w</p>		

sprzeczność pomiędzy ustaleniami faktycznymi a treścią zebranych dowodów oraz wykazując w sposób przekonujący, iż bezbłędne ustalenia (oparte o trafną ocenę dowodów) wskazują w sposób jednoznaczny na sprawstwo i winę oskarżonego w ramach czynu opisanego w art. 191 § 1 k.k. i 193 k.k.

3) Skarżący, jak wynika z treści zarzutu, kwestionuje w zasadzie całokształt ocen Sądu I instancji w odniesieniu do wszystkich istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy dowodów – w tym z jednej strony, dowodów z wyjaśnień oskarżonych, a z drugiej strony, dowodów z zeznań pokrzywdzonych J. G. i M. C..

Wszelako poza powierzchownym powołaniem się na rzekomy brak wiarygodności, spójności i logiczności w zeznaniach osób pokrzywdzonych

„niewytrzymujących konfrontacji” z konsekwentnymi i miarodajnymi (w ocenie skarżącego), wyjaśnieniami osób oskarżonych, nie wykazano w ramach apelacji, jakich konkretnie uchybień dopuścił się Sąd I instancji w zakresie oceny zebranego materiału dowodowego, które miałyby doprowadzić do obrazu wskazanych w zarzucie przepisów (art. 7, 410, 5 § 2 k.p.k.) rzutując na kształt rozstrzygnięcia niniejszej sprawy (art. 438 pkt 2 k.p.k.). Sąd Apelacyjny również tego rodzaju uchybień nie dostrzega. Dla porządku jedynie wskazać należy, że przywołany przez skarżącego przepis art. 5 § 2 k.p.k. może stanowić podstawę zarzutu apelacyjnego tylko wówczas gdy Sąd stwierdzi istnienie nieusuwalnych wątpliwości i pomimo to rozstrzygnie je na niekorzyść oskarżonego. W sprawie niniejszej takich wątpliwości nie

stwierdzono, a zatem o obrazie art. 5 § 2 k.p.k. nie może być mowy.

1) Nie ma też żadnych podstaw do podważenia w oparciu o art. 7 i 410 k.p.k. sądowej oceny zeznań osób pokrzywdzonych, które Sąd I instancji słusznie uznał (wbrew głośnym sugestiom skarżącego) za rzeczowe, konkretne, wewnątrznie i wzajemnie niesprzeczne, znajdujące wsparcie w pozostałym wiarygodnym materiale dowodowym, - w tym w zeznaniach M. G. i interweniujących funkcjonariuszy oraz w zapisie zgłoszenia przestępstwa i w fakcie ujawnienia noża, - przyjmując jednocześnie, iż drobne rozbieżności (np. dotyczące drzwi) zostały logicznie przez pokrzywdzonych uściślone [pkt 1, 1 Lp. 1) uzasadnienia].

4) Z drugiej strony na pełną aprobatę zasługuje negatywna ocena wyjaśnień osób oskarżonych jako dowodów sprzecznych z logiką i doświadczeniem życiowym [pkt 1, 2 Lp.1) uzasadnienia].

Trafnie przy tym wskazano, iż pokrzywdzeni nie mieli powodu aby bezpodstawnie obciążać oskarżonych, zaś gdyby rzeczywiście działali w sposób opisywany przez oskarżonych (żądanie narkotyków, agresja, używanie noża), to z pewnością nie wzywałiby policji. Chybiony jest przy tym argument skarżącego, iż oskarżeni nie mogli w realiach niniejszej sprawy ustalić wspólnej linii obrony – co miałyby przemawiać za wiarygodnością ich zgodnych wyjaśnień.

Po pierwsze wyjaśnienia te złożone zaledwie 1 dzień po wydarzeniu nie cechują się tak dalece posuniętą spójnością, jak stara się to przedstawić skarżący, co

dotyczy np. tożsamości osoby pokrzywdzonej, która miałaby agresywnie posługiwać się nożem (według R. był to M. a według Ś. był to K. – k. 43, 51).

Po drugie oskarżeni mieli wręcz nieograniczone możliwości skonstruowania wyjątkowo prostej, nierozbudowanej, linii obrony – czy to, uzgadniając (na wszelki wypadek) wspólną wersję jeszcze przed wtargnięciem do mieszkania i zaatakowaniem pokrzywdzonych, czy też przed wpuszczeniem funkcjonariuszy do mieszkania (k. 559) [skoro w tym czasie R. zdążył umyć i ukryć nóż], czy też wreszcie, komentując głośno rzekomy przebieg wydarzenia w obecności policji [np. k. 29 „j... pedały nas zaprosiły”, k. 14 – wiersz 1 – 4 od dołu]

5) Podsumowując stwierdzić należy, że zarzut apelacyjny, kwestionujący sądową ocenę materiału dowodowego (jako sprzeczną z regułami, art. 7, 410 i 5 § 2 k.p.k.) okazał się w całej rozciągłości bezzasadny, a tym samym za pozbawiony jakichkolwiek merytorycznych podstaw uznać należy powiązany z nim zarzut błędu w ustaleniach faktycznych (str. 2 apelacji).

6) W szczególności za chybioną i oderwaną od dowodowych realiów niniejszej sprawy, uznać należy ułożoną w obrębie tegoż zarzutu sugestię jakoby Ś. nie wypełnił znamion zarzucanego mu przestępstwa (z art. 191 i 193 k.k.), gdyż prawidłowe ustalenia faktyczne winny skutkować przyjęciem, iż jego zachowanie stanowiło jedynie relację obronną na wcześniejsze zachowania pokrzywdzonych.

Rzecz w tym, że w wyjaśnieniach Ś. nie zostało przedstawione jakiegokolwiek zachowanie tegoż oskarżonego, które możnaby uznać za „reakcję obronną” (k. 50 – „weszliśmy”; k. 51 - „chcieliśmy wyjść”; k. 428 - „nikt nikogo nie uderzał”). Trudno też uznać za „reakcję obronną” zachowanie Ś. opisywane przez pokrzywdzonych – takie jak przyniesienie noża z kuchni czy pilnowanie jednego z pokrzywdzonych (k. 14).

Z tych wszystkich względów przyjąć należy, że zarzut obrońcy B. Ś. opisany w Lp. 1), dotyczący obrazy przepisów postępowania, skutkującej błędnymi ustaleniami faktycznymi, jest oczywiście bezzasadny, a tym samym za bezzasadny uznać należy (nawiązujący bezpośrednio do tegoż zarzutu) wniosek apelacyjny o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od przypisanego mu czynu, stanowiącego występki z art. 191 § 1 k.k. w zb. z art. 193 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

1) Zarzuty L. 1) II oraz Lp. 2) oparte o art. 438 pkt 4 k.p.k. odnoszą się w istocie do tych samych kwestii i odwołują się do niemal identycznych argumentów a zatem zostaną omówione łącznie.

2) Powyższe zarzuty w części wskazujące na rażącą surowość wymierzonej oskarżonym kary pozbawienia wolności uznać należy za słuszne. Natomiast w zakresie wskazującym, iż karą współmierną wobec oskarżonych byłaby kara orzeczona z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, zarzuty te nie zasługują na akceptację.

3) Sąd I instancji dostrzegł, co prawda, pewne okoliczności łagodzące, przemawiające na korzyść oskarżonych wszelako nie nadał im należytej rangi i nie znalazły one właściwego odzwierciedlenia w wysokości orzeczonej kary.

Z kolei okoliczności obciążające przytoczone w uzasadnieniu wyroku, zaciążyły na jego surowości w stopniu nadmiernym.

4) Przede wszystkim zauważyć należy, że oskarżeni byli w chwili dokonania przypisanego im czynu osobami niekaranymi. Przy tym, popełniając powyższy czyn oskarżeni nie kierowali się wyjątkowo niskimi pobudkami (typu zemsta, korzyść majątkowa itp.), lecz dążyli jedynie do uzyskania informacji dotyczącej miejsca pobytu byłej partnerki jednego z nich.

Nadto przestępcze działanie oskarżonych nie wywołało istotnych negatywnych następstw w obrębie mienia czy też stanu zdrowia osób pokrzywdzonych.

Dlatego też uznać należy, iż wymierzone oskarżonym kary pozbawienia wolności - oscylujące w granicach od połowy do 2/3 progu górnego zagrożenia przewidzianego za czyn z art. 191 § 1 k.k. (3 lata) i jednocześnie wielokrotnie przekraczające najmniejszy wymiar kary (1 miesiąc) przewidzianej za ten czyn - są karami rażąco niewspółmiernie surowymi (odpowiednio 2 lata oraz 1 rok i 6 miesięcy pozbawienia wolności).

5) Z tych względów Sąd Apelacyjny uznał, iż całokształt okoliczności obciążających i łagodzących, wymienionych w uzasadnieniu

zaskarżonego wyroku (w tym przemawiających za koniecznością zróżnicowania orzeczonych kar w stosunku do każdego ze sprawców) jak i okoliczności wymienionych w obu apelacjach, wskazuje, iż karami współmiernymi do stopnia społecznej szkodliwości przypisanych oskarżonym czynów oraz do stopnia ich zawinienia, a zarazem uwzględniającymi cele zapobiegawcze i wychowawcze oraz ogólnoprewencyjne, będą kary, odpowiednio: 9 miesięcy pozbawienia wolności wobec oskarżonego B. Ś. i 1 roku pozbawienia wolności wobec oskarżonego T. R..

6) Z drugiej jednak strony obaj oskarżeni nie spełniają w wystarczającym stopniu przesłanek pozwalających na warunkowe zawieszenie wykonania wymierzonych im kar pozbawienia wolności. Zarówno postawa oskarżonych ich właściwości i warunki osobiste, jak też dotychczasowy sposób ich życia i zachowanie po popełnieniu przestępstwa wskazują jednoznacznie na to, iż zastosowanie wobec nich środka probacyjnego określonego w art. 69 i nast. k.k. nie jest wystarczające dla osiągnięcia celów kary, w szczególności w postaci zapobieżenia powrotowi do przestępstwa.

Z negatywną prognozą kryminologiczną wobec oskarżonych w tym zakresie - nie pozwalającą na przyjęcie założenia, iż pomimo warunkowego zawieszenia kar, będą oni w przyszłości respektować porządek prawny - przemawiają takie okoliczności jak: sposób postępowania oskarżonych w trakcie popełniania przestępstwa,

świadczący o ich głębokiej demoralizacji, jak i styl życia oskarżonych w okresie poprzedzającym to przestępstwo.

7) Wystarczy w tym kontekście odwołać się o faktów wskazanych w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, takich jak: działanie w późnych godzinach nocnych, pod wpływem alkoholu, używanie niebezpiecznego narzędzia w postaci noża, uderzanie pokrzywdzonych, stosowanie gróźb, traktowanie pokrzywdzonych w sposób lekceważący i upokarzający, w związku z ich orientacją seksualną.

Natomiast co do sposobu życia oskarżonych w okresie poprzedzającym przestępstwo, za w pełni miarodajne uznać należy negatywne opinie z miejsca ich zamieszkania wskazujące na to, iż byli oni bardzo uciążliwymi lokatorami, nadużywającymi alkoholu i wszczynającymi awantury itp. (k. 128, 132).

8) Za wyjątkowo naganną i wręcz przekreślającą możliwość skorzystania z dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia kary uznać należy postawę oskarżonych po popełnieniu przestępstwa, w tym zwłaszcza okoliczność, iż nie wyrazili oni żadnej skruchy i pozostali zupełnie bezkrytycznymi wobec swojego przestępczego zachowania, zaś przyjętą linię obrony próbowali od początku realizować w wyjątkowo niegodziwy sposób, poprzez bezpodstawne pomawianie osób pokrzywdzonych o nielegalne działania związane z narkotykami i pornografią dziecięcą (k. 43, 51).

9) Z tych wszystkich względów, Sąd Apelacyjny - przyjmując, iż karami

współmiernymi i sprawiedliwymi będą kary odpowiednio 9 miesięcy pozbawienia wolności wobec B. Ś. i 1 roku pozbawienia wolności wobec T. R. - zmienił zaskarżony wyrok poprzez obniżenie kar do takiego poziomu oraz uznał jednocześnie, iż brak jest podstaw do uwzględnia wniosków apelacyjnych o warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonych kar.

Wniosek

Co do B. Ś.:

1. zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego B. Ś. (1) od popełnienia przypisanego mu czynu zabronionego stanowiącego występki stypizowany w art. 191 § 1 k.k. w zb. z art. 193 k.k. zw. z art. 11 § 2 k.k.;

2. zmiana zaskarżonego wyroku w części dotyczącej orzeczenia o karze 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności poprzez złagodzenie owej kary i orzeczenie wobec oskarżonego B. Ś. (1) kary 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat tytułem próby.

Co do T. R. (1):

- o zmianę wyroku sądu I instancji w punkcie pierwszym i drugim części rozstrzygającej poprzez wymierzenie oskarżonemu T. R. (1) kary łagodniejszej z warunkowym zawieszeniem wykonania tej kary na okres lat trzech oraz na podstawie art. 72 § 1 pkt 7a i § 1a nałożenie na oskarżonego obowiązku powstrzymania się od kontaktowania z pokrzywdzonymi i

zasadny

częściowo zasadny

#niezasadny

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

zbliżania się do nich w okresie próby na odległość nie mniejszą niż 20 metrów.	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny lub niezasadny.	
Powody uznania wniosku 1) za bezzasadny i wniosku 2) za częściowo zasadny co do B. Ś. omówiono wyżej w Lp. 3, 4. Powody uznania wniosku obrońcy T. R. za częściowo zasadny omówiono w Lp. 5)	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
Wskazać wszystkie okoliczności, które sąd uwzględnił z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k.).	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności.	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
<u>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
1.3 <u>1</u>	Przedmiot utrzymania w mocy
<u>Utrzymano wyrok w mocy w części nieobjętej zmianami określonymi niżej w pkt 5.2</u>	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy.	
Powody utrzymania w mocy omówiono wyżej w pkt 3 Lp. 3, 4, 5.	

<u>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
1.3.1 1.	Przedmiot i zakres zmiany
Co do T. R. obniżono karę pozbawienia wolności z pkt 1 wyroku do 1 roku. Co do B. Ś. obniżono karę pozbawienia wolności z pkt 1 wyroku do 9 miesięcy.	
Zwięźle o powodach zmiany.	
Powody zmiany wyroku zostały omówione wyżej w pkt 3 Lp. 4, 5.	

<u>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
<u>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</u>	
	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia.	
	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia.	
	Konieczność umorzenia postępowania # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia.	

4.	Konieczność warunkowego umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i warunkowego umorzenia ze wskazaniem podstawy prawnej warunkowego umorzenia postępowania.		
5.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia.		
<u>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</u>		
<u>5.4. Inne rozstrzygnięcia z wyroku</u>		
Lp.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
	2)	Zaliczono na poczet kary pozbawienia wolności okresy pozbawienia wolności oskarżonych w sprawie na podstawie art. 63 § 1 k.k.
6. Koszty Procesu		

Wskazać oskarżonego.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
	4)	Zasądzono od oskarżonych koszty sądowe na rzecz Skarbu Państwa, w tym opłaty w kwotach po 180 zł na podstawie art. 634 k.p.k., 636 § 1 k.p.k., 627 k.p.k. oraz art. 10 ustawy o opłatach w sprawach karnych z 23

czerwca 1973 r. (Dz. U. Nr 27 poz.
152 z późn. zm.).

7. **PODPIS**

Piotr Schab Rafał Kaniok Dariusz Drajewicz

<u>1.3</u> <u>Granice</u> <u>zaskarżenia</u>			
Wpisać kolejny numer załącznika 1			
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego T. R. (1)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	pkt 1 wyroku		
<u>1.3.1</u> <u>Kierunek i zakres</u> <u>zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2</u> <u>Podniesione</u> <u>zarzuty</u>			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
<u>1.4. Wnioski</u>			
#	uchylenie	#	zmiana

<u>1.3 Granice zaskarżenia</u>			
Wpisać kolejny numer załącznika 2			
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego B. Ś. (1)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	cały wyrok		
<u>1.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2 Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<u>1.4. Wnioski</u>		

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------